

Motion till riksdagen 2021/22:968

av **Denis Begic (S)**

Social dumpning

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över bosättningslagen och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över kraven på de kommunala bostadsförsörjningsplanerna och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Etablering och integrering av nyanlända kräver att alla kommuner tar sitt ansvar och säkerställer reella bostadsförsörjningsplaner genom uppdaterade analyser och som bättre följer befolkningsutvecklingen. Faktaunderlagen finns på kommunnivå, det som saknas är den politiska viljan och lockelsen i att hitta snabba lösningar istället för långsiktigt hållbara resultat.

Bosättningslagen som infördes den 1 mars 2016 hade en tydlig intention: att förbättra integrationen. Tidigare hade ett fåtal kommuner tagit en oproportionerligt stor del av ansvaret. Hur många som hänvisas till varje kommun skulle nu istället baseras på bland annat arbetsmarknadsförutsättningar och befolkningsstorlek.

I grund och botten bygger bosättningslagen på en tanke om solidaritet kommuner i emellan, där ansvar och kostnader delas lika efter förutsättningar. Nu när två år har gått kan vi se att detta inte fungerar som tänkt. Lagens utformning lämnar ett stort utrymme för kommuner att göra sina egna tolkningar av vad ansvar betyder. Tyvärr resulterar det

i att många kommuner, inte minst storstadskommunerna, väljer att göra absolut minimum, det vill säga att ordna boende till de nyanlända i exakt två år. Därefter väljer man att friskriva sig från allt ansvar. Det är nu någon annan kommuns ansvar, menar man, och skyller på bostadsbristen i just den egna kommunen.

Vilka kommuner får då ta det här ansvaret istället för storstadskommuner så som Örebro, Solna, Sollentuna och Täby? En av dem är Kramfors kommun. Bara förra året har just Solna flyttat 14 personer till Kramfors kommun. I Kramfors finns det tillgång till bostäder – som en effekt av flera år med utflyttning. Merparten av dessa bostäder är dock långt ifrån i ett acceptabelt skick. Att som fastighetsägare lyckas hyra ut dessa boenden kan inte kallas för något annat än jackpott.

Förfarandet går till så att personerna får en månadshyra betald av den sändande kommunen, en enkel biljett till Kramfors och ett direktnummer till Kramfors socialtjänst, social dumpning med andra ord. En annan del av problemet är misskötta fastigheter, det vill säga när kommuner får personer med försörjningsstöd att flytta till en annan kommun utan att personen själv har uttryckt en tydlig vilja att flytta. Det finns flera exempel där oseriösa fastighetsägare köper upp undermåliga fastigheter runtom i landet, ofta i kommuner med minskande befolkning, för att sedan erbjuda hyreskontrakt till personer som inte redan bor i den aktuella kommunen. Att flytta människor från de regioner där arbetsmarknaden är stark och möjligheterna till integration är goda till en kommun som Kramfors eller kommuner i exempelvis Norrland, där arbetsmarknaden är svag och chanserna till egen försörjning minskar avsevärt, kanske kan ses som en kortsiktig vinst för de ofta mer välbärgade kommunerna som nu slipper ta sitt ansvar, men det är en långsiktig förlust för Sverige. Ett sådant agerande ökar ojämlikheten mellan kommuner och mellan människor.

Denis Begic (S)